

V petek, 4. maja, je v **Trubarjevi hiši literature** potekal pogovor o **Seganju**, najnovejši pesniški zbirki

Deni

sa Škofiča

, ki je izšla pri

Cankarjevi založbi

. Z avtorjem sta se pogovarjala literarna kritika

Igor Divjak

in

Petra Koršič

. Po zelo uspešnem in dobro sprejetem prvencu

Sprehajalec ptic

(Študentska založba, 2013) je

Seganje

na oba kritika naredilo zelo močan vtis, kar se je videlo tudi skozi pogovor.

Koršič je izpostavila, da Škofič piše z velikim spoštovanjem do jezika in da je opazovalec narave, kar jo sploh navdušuje. Zanimalo jo je, kakšno pot je pesnik prehodil med obema knjigama. Škofič je povedal, da je bila prva knjiga narejena tako, da motivi proti koncu razpadajo in da je njen sprejem presegel njegova pričakovanja. Potem nekaj časa ni pisal nič, ko pa je nastalo par novih pesmi, je takoj videl, v katero smer bo zadeva šla. Najprej je sicer mislim, da bo napisal erotično zbirko, potem pa je ugotovil, da so bolj ključni motivi rib in ribarjenja. Najprej je imel v mislih še bolj eksperimentalno zbirko, a po posvetu z urednikom, **Aljo ošo Harlamovom**

se je odločil za omilitev. Pomembno mu je bilo, da gre povsod, kamor se z literaturo da, saj so mu bili vedno všeč tudi taki avtorji, ki spodnesejo tla pod nogami, mogoče pa bo naslednja zbirka res še bolj eksperimentalna. Povedal je tudi nekaj o strukturi Seganja, ki jo je pred izidom čisto premetal in drugače razvrstil pesmi, da se je ustvarila skoraj romaneskna struktura. Priznal je tudi, da je zbirka zelo intertekstualna, največji navezavi pa sta

Gregor Strniša

in

Dane Zajc

. Simboli so zanj pomembni, že v prvi knjigi se je vzpostavil simbol ptice, ki je tudi v naslovu, in

Škofič je povedal, da so ga ptičje hišice, krmilnice in gnezda od nekdaj fascinirala, saj gre za močne simbole, ki so mu blizu, ampak noče se ponavljati, zato je hotel nekam drugam. Tu je Koršič ugovarjala, da lahko gre za grajenje simbola, na katerega se nalagajo nove pomenske plasti.

Divjak je zbirko prav tako pohvalil, navdušil ga je že prvenec z drznimi podobami in nagnjenosti k eksperimentu in pesmi v prozi, kar se nadaljuje tudi v Seganju. Kot kritiku mu je težko razlagati in najti oprijemališča pri takih zbirkah, saj res spodnašajo tla pod nogami, prepoznal je tudi navezave na tradicijo in iskanje novih poti, kar je v Seganju izpadlo odlično. Zanj je bila zelo zagonetna za interpretacijo vložena križanka, ki jo je mogoče s pomočjo zbirke tudi rešiti, saj prevprašuje naše poglede na poezijo. Škofič je povedal, da je en način branja zbirke prav križanka, obstaja pa jih še več; lahko gre za sanje, pa zanko, labirint. Tudi struktura pesmi se gradi; izmenjevanje kratkih in daljših pesmi ponazarja valovanje, na začetku je samo puščava, potem pa voda prihaja v valovih in na koncu odteče, tako se vzpostavi vodni krog. Oba kritika sta izpostavila tudi »enciklopedičnost« zbirke, v kateri najdemo ogromno ribiških izrazov, živali, neznanih besed, podob... Škofič je razkril tudi velik mitoloških ozadij pesmi, Divjak pa je poudaril, da se vidi tudi osebna izkušnja, s katero je zbirka prepojena, in ravno ta spoj metafikcije in izkušnje je presežek. Škofič je povedal, da ga res navdušuje, da lahko bralec vedno najde nekaj novega, in ravno to želi kot avtor tudi doseči. Poglobljen in razvejan pogovor je obogatilo tudi sprotne branje iz zbirke.

Avtorica poročila: Veronika Šoster

Dogodek: 4. maj 2018

{fshare id=3279}